

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/106/2022
Identifikačné číslo spisu:	6120212664
Dátum vydania rozhodnutia:	25.07.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6120212664.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu, a sudcov JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci žalobcu: A. J., narodeného X. V. XXXX, N. N., Z. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cífrom, Lučenec, J. Kráľa 5/A, proti žalovanému: VÚB Leasing, a. s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 318 045, zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Poprad, Námestie svätého Egídia 40/93, IČO: 44 250 029, o zaplatenie sumy 1 811,52 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 2021 č. k. 11CoCsp/34/2021-405, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 02. júna 2021, č. k. 11Csp/4/2020-302, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 811,52 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 17.07.2019 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie ďalej určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 19.07.2014, uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením súdu prvej inštancie. Právny predchodca žalovaného (Consumer Finance Holding, a. s.) pri uzatváraní zmluvy o úvere jednostranne určil výšku úveru 3 414,20 eur a jednostranne doplnil predmet financovania, o ktorý žalobca nežiadal (doplňkové služby). Kúpna zmluva, zmluva o spotrebiteľskom úvere, poisťna zmluva a faktúra boli podpísané v jeden deň, pričom za žalovaného, za predajcu ako aj za poisťiteľa konala jedna osoba, čo žalovanému umožnilo uviesť v zmluve o úvere údaje o doplnkových službách. Takýto postup žalovaného a predajcu označil súd ako koordinovanú činnosť. Konštatoval, že v zmluve o úvere je

zahrnutá nielen časť kúpnej ceny motorového vozidla, ale aj žalobcom nežiadaný predmet financovania B, s ktorým sa tento ako spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred uzatvorením zmluvy a nemal ani reálnu možnosť individuálne ovplyvniť zmluvné podmienky s poukazom na § 53 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Zo zmlúv a z čestných vyhlásení iných spotrebiteľov vyplýva, že postup právneho predchodcu žalovaného a predávajúceho bol v obdobných prípadoch rovnaký, zavádzajúci spotrebiteľov tak, aby si nevšimli zahrnutie predmetu financovania doplnkových služieb do zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na § 53 ods. 5 OZ išlo o neplatné dojednania. Za nesprávny bol tak považovaný aj údaj o výške spotrebiteľského úveru 3 414,20 eur, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ak žalovaný v zmluve uviedol nesprávnu výšku úveru, nesprávny bol aj údaj o RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Údaj o RPMN je v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nesprávny údaj o RPMN taktiež spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže súd prvej inštancie považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Výška úveru bola 2 623,20 eur, žalobca v splátkach uhradil celkom 4 979,52 eur, vzniknutý rozdiel predstavuje sumu 2 356,32 eur, z ktorých si žalobca uplatnil 1 811,52 eur za obdobie od 15. februára 2017 do 15. decembra 2019 spolu s úrokom z omeškania.

3. Podľa názoru odvolacieho súdu kúpna zmluva obsahuje jasný prejav vôle kupujúceho získať úver v konkrétnej výške (2 623,20 eur) a žiadne iné poplatky spojené s predmetom kúpy z predmetnej kúpnej zmluvy nevyplyvajú. Následne právny predchodca žalovaného v zmluve o spotrebiteľskom úvere jednostranne určil výšku úveru na sumu 3 414,20 eur, a to napriek tomu, že žalobca mal záujem len o úver vo výške 2 623,20 eur zodpovedajúci zvyšnej časti kúpnej ceny motorového vozidla. V úverovej zmluve určená suma 3 414,20 eur pozostáva zo zostatku kúpnej ceny predmetu financovania A, t. j. osobného automobilu a kúpnej ceny za predmet financovania B vo výške 791 eur (príprava vozidla k predaju a služby vo výške 271 eur a Carlife Garance vo výške 520 eur), o ktorý žalobca ani nežiadal, ani o ňom nebol vopred informovaný. Keďže si žalobca doplnkové služby osobitne nevyjednal, je nutné považovať ich za skryté poplatky, ktoré predstavujú dodatočné náklady spotrebiteľa. Tieto však nemôžu byť za žiadnych okolností započítané na istinu úveru. Úver bol navýšený o náklady, za ktoré žalobca nezískal žiadne protiplnenie. Keďže právny predchodca žalovaného zahrnul do istiny úveru aj poplatky súvisiace s predmetom financovania B, teda už vstupné údaje relevantné pre výpočet RPMN neboli správne, a preto je aj nesprávny údaj o výške RPMN.

4. Odvolací súd konštatoval, že predávajúci AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorý uzatvoril so žalobcom kúpnu zmluvu, bol zároveň sprostredkovateľom pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v zmysle poisťovnej zmluvy bol poisťiteľ taktiež zastúpený samostatným finančným agentom, ktorým bola práve spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. Z uvedeného vyplýva, že napriek formálnemu označeniu rozdielnych zmluvných strán na jednotlivých zmluvách, majú všetky spoločného menovateľa - obchodnú spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. Išlo teda o koordinovaný postup a zaužívanú obchodnú prax predávajúceho. V zmysle negatívnej dôkaznej teórie nie je možné očakávať, že žalobca, ktorý v konaní tvrdil, že o doplnkové služby nemal záujem a nemal o nich ani vedomosť, následne preukáže, že si tieto doplnkové služby dobrovoľne nedojednal. Naopak, dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalovaného, ktorý mal svoje tvrdenia o „dobrovoľnosti“ podložiť aj dôkazmi. Za takéto dôkazy však nie je možné považovať jednotlivé ním predložené zmluvy, ktoré žalobca síce podpísal, ale odvolaciemu súdu bolo z jeho činnosti známe, že spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. ako sprostredkovateľ zmluvy o spotrebiteľskom úvere predkladá spotrebiteľom na podpis v jednom momente množstvo zmlúv a dokumentov, obsah ktorých nemôže spotrebiteľ ovplyvniť a vopred sa s nimi oboznámiť.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas dovolanie z dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s tým, že rozhodnutie

odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Namietal, že je len veriteľom poskytujúcim peňažné prostriedky na financovanie tovarov a služieb, na ktorých sa žalobca dohodol s predávajúcim a poisťovňou. Aj keď žaloba smerovala voči nemu, odôvodnenie bolo založené na zmluvách, na ktoré nemal žiadny vplyv. Splnil si povinnosť poskytnúť peňažné prostriedky na tovary a služby vybrané žalobcom a správne započítal úverové prostriedky poskytnuté na nákup doplnkového tovaru pri výpočte RPMN. Má teda plné právo na vrátenie úverovej istiny a príslušenstva. Súd nižších stupňov nesprávne posúdili sumu poskytnutú na financovanie doplnkového tovaru ako náklad úveru, na základe čoho bol konštatovaný nesprávny výpočet RPMN a z toho vyplývajúcu bezúčnosť. Podľa žalovaného nebol tento typ právneho sporu predmetom rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a preto sformuloval následnú právnu otázku: „Suma úveru na financovanie tovaru, ktorý je vo vzťahu k hlavnému účelu nákupu tzv. doplnkovým tovarom, je podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. nákladom podľa § 2 písm. g) alebo istinou úveru podľa § 2 písm. l)? Je dodávateľ viazaného spotrebiteľského úveru hmotnoprávne zodpovedný za kvalitu financovania tovaru alebo služieb?“ Všetky zmluvy boli uzatvorené písomne, okrem ústne uzatvorenej zmluvy o dodaní služieb označenej ako príprava na predaj, o ktorej obsahu svedčí faktúra. Súd oboch inštancií nekvalifikovali typy uzatvorených zmlúv, pričom podľa názoru žalovaného išlo z hmotnoprávneho hľadiska o samostatné zmluvy odlišného typu. Ak súdy chceli aplikovať ustanovenia § 52a ods. 2 OZ, mali sa zaoberať platnosťou týchto doplnkových zmlúv, čo však neurobili. Tieto skutočnosti mali byť pritom posúdené ako predbežné otázky. Následne pripomenul, že reklamácia tovaru alebo služby nie je vecou veriteľa. Ak spotrebiteľ namietal tovar, jeho vlastnosti, nedodanie, je jeho protistranou predávajúci alebo poskytovateľ služby a nie ten, kto ich financuje. Žalobca písomne požiadal žalovaného o poskytnutie úveru prostredníctvom jeho prejavu vôle. Následne ho veriteľ informoval, čo a v akej výške je z úveru financované. Veriteľ nie je poisťovňa, nepredáva autá a ani neposkytuje služby s tým spojené. Keďže predmety financovania A a B sú v zmluve výrazne a zrozumiteľne uvedené, nie je to skrytý tovar, služba a ani poplatok. Spotrebiteľ si podľa žalovanej mohol vybrať len predmet financovania A alebo nič nepodpísať. Následne uviedol vysvetlenie pojmov úverová istina, celková čiastka, celkové náklady, RPMN a príklady výpočtov z praxe. Z uvedeného vyplýva, že suma 791 eur nie je ziskom veriteľa, pričom bola vyplatená tretím osobám na základe pokynu spotrebiteľa. Nákladom spotrebiteľa a súčasne ziskom veriteľa je len rozdiel sumou, ktorú od veriteľa dostal a celkovou sumou, ktorú mal vrátiť. Na základe uvedeného je žalovaný toho názoru, že postupoval správne a preto navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie alebo rozhodol o zamietnutí žaloby.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný podal na najvyšší súd ďalšie dovolanie pod sp. zn. 4Cdo/322/2020 v identickej veci a v obdobných veciach prebiehajú ďalšie konania pod sp. zn. 9Cdo/291/2020 a 2Cdo/304/2021. Za podstatné považuje rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. októbra 2021 sp. zn. 2Cdo/165/2020. Preto považuje argumentáciu žalovaného za nesprávnu. Poukázal na viazanosť dovolacieho súdu skutkovými zisteniami odvolacím súdom. Spolupráca medzi žalovaným a sprostredkovateľom je podľa neho založená na nekalej obchodnej praktike. Vopred predformulované zmluvné podmienky vo vzťahu k cene automobilu odporujú vôli klienta - spotrebiteľa. Žalovaný nesie zodpovednosť za konanie sprostredkovateľa. Sprostredkovateľ si musel byť vedomý, čo mal žalobca záujem kúpiť a financovať úverom. Sumu vo výške 791 eur považuje za náklad pripočítaný k istine, keďže mu zaň nebola poskytnutá žiadna služba. Nešlo teda o reálne plnenie v prospech spotrebiteľa. Na vedľajšie produkty sa vzťahuje aj kontrola neprijateľných podmienok (§ 53 ods. 4 písm. t), v) a w) OZ) a ide o náklad prevyšujúci istinu podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. Rovnako došlo aj k porušeniu § 32 ods. 3 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a o finančnom poradenstve spojenú s poskytnutím zľavy pri poistení. Nesúhlasil s právnou otázkou žalovaného, ktorá opomína podstatu a účelovo vytvára konštrukciu samostatného zmluvného plnenia predmetu financovania B. Celá istina úveru bola odoslaná žalovaným priamo na účet sprostredkovateľa úveru, aj keď od neho nedostal protiplnenie za predmet financovania B. Následne uviedol vybrané časti niektorých rozhodnutí, ktoré sú podľa neho relevantné k predmetu konania. Pokiaľ chcel žalobca dostať úver na automobil za ponúkaných podmienok, mal len dve možnosti - podpísať všetky listiny s vopred pripraveným obsahom alebo ich ako celok odmietnuť. Išlo teda o nekalé konanie žalovaného v

spolupráci s úverovým sprostredkovateľom. Uviedol, že podstata - schéma nekalej obchodnej praktiky spočívala v tom, že vozidlá na úver sa u podnikateľskej skupiny AAA Auto spravidla ponúkajú na predaj za zdanlivo nižšiu (so zľavou) ako pri ich kúpe z vlastných prostriedkov. Toto umožňuje navadiť zákazníkov, aby navštívili prevádzku AAA Auto a preferovali financovanie auta úverom. Zákazník - spotrebiteľ, potom ako si vyberie automobil na financovanie úverom, následne čaká niekoľko hodín, neraz neskoro do večera na schválenie spotrebiteľského úveru. Následne je spotrebiteľovi v štádiu, keď je už unavený a jeho pozornosť je významne znížená narýchlo sprostredkovateľom úveru predkladaný na podpis pripravený balíček listín (obvykle rádovo desiatky hárkov formátu A4), bez primeraného času na oboznámenie sa s ich obsahom, v ktorých sú predformulované dojednania o podstatných náležitostiach (cena auta a istina úveru) v rozpore s predchádzajúcimi príslubmi poskytnutými spotrebiteľovi a jeho očakávaniami. Pokiaľ sa spotrebiteľ rozhodne pre financovanie automobilu na úver, potom musí popri kúpnej cene za automobil automaticky akceptovať aj ďalšie povinné náklady skryté v cene nevyžiadaných vedľajších a fiktívnych doplnkových služieb a povinných poistných produktov tvoriacich súčasť istiny úveru. Navrhoval, aby najvyšší súd dovolanie žalovaného zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaný dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Žalovaný v dovolaní namietal nemožnosť aplikácie § 52a ods. 2 OZ, správnosť výpočtu RPMN a absenciu hmotnoprávnej zodpovednosti za kvalitu a dodanie financovaných služieb.

10. V rozsudku Súdneho dvora EU vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a. s. sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. 1/ a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice odpovedal, že článok 3 písm. 1/ a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V rozhodnutí Súdny dvor uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87). Zároveň informácia o celkových nákladoch úveru umožňuje spotrebiteľovi porovnať ponuky úverov a posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90).

11. Na to, aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť údaje v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarcia chráni spotrebiteľa a naplňa účel sledovaný právnou pravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach, v tomto prípade úverovej zmluvy, v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť riadne sa oboznámiť a porozumieť predmetu a obsahu právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednania a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by súd pripustil výklad, že akýkoľvek údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve spĺňa podmienky § 9 ods. 2 cit. zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel.

Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzok z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň, nesprávne uvedený údaj môže mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch). V tomto smere teda neexistuje žiadna výnimka a veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje náklad, avšak zároveň ho prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasil s okamžitým započítaním nákladu do výšky úveru.

12. V dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o náklad, nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa do celkovej výšky úveru, bude podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Navýšenie celkovej výšky úveru o náklady má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj náklad, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy. Za tohto stavu bol preto správny záver súdov nižších inštancií, že úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a rovnako správne uplatnili aj sankciu za porušenie tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona.

13. Právna otázka nastolená dovolateľom bola riešená prejudikatúrou - uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021 sp. zn. 2Cdo/165/2020 so záverom, že „z obsahu kúpnej zmluvy vyplýva, že časť kúpnej ceny vo výške 684,80 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy, a že zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5 489,20 eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere. Z obsahu úverovej zmluvy však jednoznačne vyplývala celková dojednaná výška úveru v sume 6 163,20 eur s tým, že predmetný spotrebiteľský úver bol účelovo viazaný, a to na obstaranie tam uvedeného predmetu financovania, ktorým bolo predmetné motorové vozidlo Citroën C4 Grand Picasso Diesel 1,6 HDi. Dovolací súd konštatoval, že v zmysle § 52a ods. 2 OZ vyplýva jednoznačná závislosť týchto zmlúv, čo nerozporovali ani súdy nižšej inštancie. Avšak dovolací súd je toho názoru, že pokiaľ v zmysle § 52a ods. 2 OZ je daná vzájomná zmluvná závislosť, tak táto závislosť musí byť zrejmá aj z obsahu dojednaných zmlúv, a teda nesmie byť vzájomné dojednanie takýchto zmlúv odlišné. V tomto prípade nekorešpondujúce v dojednanej výške pri kúpnej zmluve - kúpnej ceny (5.489,20 eur) a pri spotrebiteľskom úvere - výška spotrebiteľského úveru (6.163,20 eur). A to bez ohľadu na vystavenú faktúru, ktorou bol fakturovaný predaj osobného automobilu Citroën C4 Grand Picasso 1,6 HDi vrátane doplnkového zákazníckeho servisu a Carlife Garancia. Dovolací súd tak konštatuje, že uplatnenie § 52a ods. 2 OZ na zmluvné dojednanie (kúpnu zmluvu a spotrebiteľský úver) je v tomto prípade zásadné. Na základe uvedeného je nepochybné, že RPMN uvedená v úverovej zmluve nezodpovedá kúpnej cene, ktorá je uvedená v kúpnej zmluve, t. j. 6.174 eur, po odpočítaní zaplatených 684,80 eur v sume 5.489,20 eur, a následkom čoho je úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z.

14. Dovolací súd nezistil žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od týchto záverov, pretože nie sú v rozpore s ustanovením § 52a ods. 2 OZ, a preto konštatuje, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

15. Na základe vyššie uvedeného, najvyšší súd podľa § 448 CSP dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol.

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.